

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci **žalobkyně: TEMPLUM-společenské hry s.r.o.,** se sídlem Radlická 49, Praha 5, zast. Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, proti **žalovanému: Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2008, č. j. 5864/08-1500-106794, ve věci vrácení přeplatku na dani, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2011, č. j. 5 Ca 220/2008 - 112,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky Mgr. Eduardu Benešovi, advokátu se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2008, č. j. 5864/08-1500-106794. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl stěžovatelčino odvolání proti rozhodnutí o přeplatku ze dne 15. 11. 2007, č. j. 428015/07/005512/4913, kterým Finanční úřad pro Prahu 5 rozhodl o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí roku 2007 ve výši 9776 Kč, když přeplatek na této dani ve výši 810 Kč byl převeden na úhradu nedoplatku silniční daně.

Městský soud ve svém rozhodnutí uvedl, že existence ani výše daňových nedoplatků, o které byl snížen přeplatek na dani z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí roku 2007, nebyla stěžovatelkou v řízení relevantně zpochybněna. Poukázal přitom na platební výměr ze dne 12. 7. 2007, č. j. 298357/07/005512/4913, kterým byla stěžovatelce vyměřena silniční daň za rok 2006 ve výši 1872 Kč, tj. o 648 Kč vyšší, než stěžovatelka uvedla do daňového přiznání na tuto daň, a dále poukázal na předpis penále ze dne 26. 7. 2007, č. j. 312199/07/005512/4913, za prodlení s úhradou silniční daně za rok 2006 ve výši 162 Kč. Městský soud nepřisvědčil žalobní námitce, že došlo k duplicitní platbě daně, stěžovatelka totiž nijak nedoložila své tvrzení o platbě daně složenkou. Městský soud pro úplnost uvedl, že platba na silniční daň za rok 2006 v částce 1224 Kč (tedy v částce, kterou stěžovatelka uvedla v daňovém přiznání na tuto daň) byla zaplacena přeplatkem na dani z přidané hodnoty za 2. čtvrtletí roku 2007. Částka 810 Kč byla pak uhrazena přeplatkem na dani z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí roku 2007 a tato částka představuje součet částky 648 Kč, o kterou správce daně platebním výměrem doměřil stěžovatelkou přiznanou silniční daň za rok 2006, a částky 162 Kč jako daňového penále na tuto daň. Městský soud tak uzavřel, že přeplatek na dani z přidané hodnoty za 2. čtvrtletí roku 2007 byl použit na úhradu jiných nedoplatků než přeplatek na této dani za 3. čtvrtletí roku 2007. Za důvodné městský soud nepovažoval ani námitky, že případné nesprávné vyplnění daňového přiznání k dani silniční se stalo vinou finančního úřadu, námitky proti vyměření silniční daně za rok 2006, proti předepsanému penále či postupu správce daně v daném daňovém řízení již nemohou být vzneseny ve správní žalobě proti rozhodnutí o přeplatku.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že „*v řízení byly porušeny a nedodrženy zásady řízení, kdy bylo v kombinaci zásahu charakteru ‚vyšší moci‘, resp. cizího zavinění a situace, která ze strany samostatně žalobkyně byla a je neovlivnitelná a neodstranitelná, bylo nerespektováním právního řádu a zásad řízení ze strany soudu v zásadě žalobkyni odňata možnost uplatnit svá práva v řízení a dosáhnout opačného, popřípadě ‚příznivějšího‘ rozhodnutí ve věci*“. Dále namítla, že soud nezhodnotil rozhodné skutečnosti a relevantní důkazy nezbytné k posouzení věci. Stěžovatelka městskému soudu vytkla, že neopatřil potřebné důkazy a rozhodoval na základě jednostranně selektivní, neúplné a nedostatečné dokumentace; teze v této souvislosti

vyslovené městským soudem pak stěžovatelka považuje za nesprávné jak z právního, tak i z věcného hlediska. Stěžovatelka považuje svůj nárok za důvodný a v podrobnostech odkazuje na žalobu ve znění jejích doplnění i důkazních návrhů a na další případné dodatky, které budou doplněny po odpadnutí překážek.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti kterému je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že stěžovatelce byla v řízení před městským soudem nerespektováním zásad řízení a právního řádu ze strany soudu odňata možnost uplatnit její práva a dosáhnout tak pro ni příznivějšího výsledku ve sporu. Tato námitka je formulována značně obecně. Obecnost námitky pak nutně vede k tomu, že přezkum postupu městského soudu ze strany zdejšího soudu nemůže překročit rozsah zkoumání, zda řízení před městským soudem nebylo stiženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, k němuž v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přistupuje dle § 109 odst. 3 s. ř. s. z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud neshledal v postupu, jakým bylo vedeno řízení před městským soudem, stěžovatelkou vytýkanou vadu. Městský soud přiznal stěžovatelce s ohledem na její majetkové poměry osvobození od soudních poplatků, v tomto směru tedy nepřichází zkrácení stěžovatelčiných práv do úvahy. Městský soud dále postupoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když nařídil v této věci jednání poté, co stěžovatelka vyjádřila nesouhlas s rozhodováním bez jednání. V dané souvislosti zdejší soud považuje za vhodné se vyjádřit k nařízeným jednáním v řízení před městským soudem. Městský soud nařídil jednání na 8. 6. 2011, předvolání k tomuto jednání bylo stěžovatelce doručeno dne 30. 5. 2011. Na nařízeném jednání, které proběhlo dne 8. 6. 2011 a kterého se stěžovatelka účastnila, městský soud konstatoval, že nebyla u stěžovatelky dodržena lhůta nejméně deseti pracovních dní na přípravu k jednání dle § 49 odst. 1 s. ř. s., a proto jednání odročil na 24. 6. 2011. Tímto postupem městský soud zhojil vadu řízení spočívající v tom, že stěžovatelka neměla před jednáním nařízeným na 8. 6. 2011 alespoň deset pracovních dnů k přípravě. Nejvyšší správní soud nenašel ani jiná pochybení městského soudu, která by vedla k tomu, že stěžovatelce by měla být

odňata možnost hájit svá práva. V souvislosti s touto námitkou stěžovatelka poukazuje na zásah charakteru vyšší moci, resp. cizího zavinění a situaci, kterou stěžovatelka nemohla ovlivnit ani odstranit; z uvedeného, navíc obecného, tvrzení nicméně stěžovatelka nic nedovozuje ani neobjasňuje spojitost s odnětím možnosti uplatnit svá práva, zdejší soud tak nemohl uvedenou skutečnost dále hodnotit.

Stěžovatelka dále namítla, že městský soud neprovedl ani nevážil všechny rozhodné důkazy. Nejvyšší správní soud vychází z toho, že jedním z procesních práv účastníka řízení před správním soudem je právo navrhovat důkazy k podpoře svých tvrzení. Dle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede. Soud, jak plyne i z citovaného zákonného ustanovení, nemá bezvýhradnou povinnost provést všechny navržené důkazy, provedení účastníkem navrženého důkazu může též odmítnout, z jeho rozhodnutí ovšem musí být patrné důvody, proč soud volil tento postup. V daných souvislostech lze poukázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu o tzv. opomenutých důkazech, kterými je třeba rozumět mj. „*procesní situace, v nichž bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut, což znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o něm ve vztahu k jeho zamítnutí nebyla zmínka buď žádná či toliko okrajová a obecná neodpovídající povaze a závažnosti věci*“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 177/04, dostupný z http://nalus.usoud.cz, a další rozhodnutí Ústavního soudu v citovaném usnesení uvedená). V usneseních ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07, ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06, Ústavní soud dospěl k závěru, že v tehdy posuzovaných případech vyplynuly důvody, proč nebyl důkaz proveden, implicitně, aniž by je obecný soud výslovně uvedl. Ústavní soud v daných věcech dospěl k závěru, že takový postup obecného soudu nezaložil protiústavnost jeho rozhodnutí. Z právě předestřeného vyšel zdejší soud při hodnocení stěžovatelčiny námitky.

Městský soud výše uvedeným požadavkům na vypořádání se s důkazy dostál. V řízení provedl důkaz napadenými rozhodnutími a daňovým spisem pro řízení zakončené napadenými rozhodnutími, který mu byl ze strany finančních orgánů poskytnut. Tímto vyhověl důkaznímu návrhu stěžovatelky, která požadovala provedení důkazu i těmito listinami. Městský soud výslovně uvedl důvod, proč neopatřil „kompletní daňový spis“ stěžovatelky, čímž je v souladu se stěžovatelčiným vyjádřením učiněným při jednání před městským soudem ze dne 24. 6. 2011 nutno pro danou věc rozumět „*spis, který se váže k jednomu daňovému subjektu. V daném případě ke společnosti TEMPLUM-společenské hry s.r.o., na všechny daně, které tento subjekt platí, a to přinejmenším za období roku 2005-2007.*“ Městský soud k tomu uvedl, že není povinností soudu, aby sám vyhledával všechna v úvahu připadající pochybení správního orgánu, ale přezkoumává je na základě žalobních námitek. V závěru svého rozhodnutí též upozornil na to, že případné námitky proti vyměření silniční daně za zdaňovací období roku 2006, námitky proti

předepsanému penále či námitky proti postupu správce daně v těchto řízeních měly být vzneseny v rámci opravných prostředků proti vyměření daně či předpisu penále, nemohou být však uplatněny v žalobě proti rozhodnutí o přeplatku, které z uvedených již pravomocných rozhodnutí vychází. Z tohoto hodnocení městského soudu potom vyplývá, proč se nezabýval námitkami stěžovatelky proti jí tvrzené nesprávné výši vyměřené daně a výši penále. Je zřejmé, že k námitkám, kterými se nezabýval, neprováděl důkazy, které stěžovatelka navrhovala v žalobě a jejích doplněních. Ačkoli městský soud úvahu, že k námitkám, kterými se v řízení není možné zabývat, není třeba vést dokazování, výslovně neuvedl, jde o tak logické a přímočaré vyústění, že z rozhodnutí městského soudu jsou patrné důvody, proč důkazy neprovedl, k tomu zdejší soud odkazuje na shora uváděná usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 452/07 a sp. zn. II. ÚS 744/06.

Nejvyšší správní soud následně přistoupil k hodnocení stěžovatelčiny námitky, v níž vyjadřuje své přesvědčení, že nárok, který hájila v řízení před městským soudem, byl důvodný, přičemž odkázala na žalobu ve znění jejích dodatků a důkazních návrhů, jakožto i na případné dodatky (zřejmě kasační stížnosti), které budou doplněny po odpadnutí překážek. Zdejší soud k tomu uvádí, že kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Jedním z úkolů Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti je pak v rámci kasačních námitek přezkoumat rozhodnutí krajských soudů, zde městského soudu. Uvedené je možné jen tehdy, když to kasační námitky umožňují, tedy když z nich vyplývá, jaká pochybení krajských soudů v nich stěžovatelé spatřují. To ale není případ této námitky. Stěžovatelka pouze uvedla, že považuje svůj nárok za důvodný, neuvedla ovšem žádnou bližší konkretizaci, v čem spatřuje nezákonnost nebo nesprávnost závěrů vyslovených městským soudem v napadeném rozhodnutí. Stěžovatelka zde odkazuje na žalobu k městskému soudu a její doplnění, s námitkami zde uplatněnými se městský soud vypořádal, z těchto námitek ovšem přímo nevyplývá, jaké vady vytýká stěžovatelka rozhodnutí městského soudu, a to již jen z toho důvodu, že žaloba k městskému soudu byla sepsána před vydáním napadeného rozhodnutí, proto nemůže reagovat na jeho případné nedostatky. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že není jakkoli povinen ani oprávněn námitky uplatněné v žalobě k městskému soudu dotvářet do té podoby, aby se na jejich základě dalo přezkoumávat rozhodnutí městského soudu, tímto by totiž porušil zásadu dispozitivnosti řízení o kasační stížnosti a také zásadu rovnosti stran. Stěžovatelka dále odkazuje i na případné dodatky či doplnění kasační stížnosti, žádné takové dodatky ovšem Nejvyšší správní soud ke dni svého rozhodnutí neobdržel. Lze tak shrnout, že uvedená námitka neskýtá podklad pro přezkum rozhodnutí městského soudu, a nemůže tak být úspěšná.

Obdobné závěry je třeba učinit i ve vztahu k námitce, že městský soud nevážil všechny rozhodné skutečnosti, které byly relevantní pro posouzení věci.

Zdejší soud konstatuje, že stěžovatelka neuvedla, jaké konkrétní skutečnosti, které městský soud nevzal v potaz, považuje v dané věci za rozhodné. Pouze v případě, že by byly tyto skutečnosti dostatečně konkretizovány, by bylo možné uvedenou námitku vypořádat. Není totiž úkolem Nejvyššího správního soudu v soudním či správním spise dohledávat skutečnosti, které mohla mít stěžovatelka na mysli a kterých by se mohla stěžovatelčina námitka týkat. Tímto postupem by totiž zdejší soud do značné míry suploval stěžovatelčinu roli v řízení, která spočívá ve formulaci kasačních námitek, což je úloha, která mu nepřísluší. Nezbývá než uzavřít, že z rozhodnutí městského soudu vyplývá, jaké skutečnosti považoval v dané věci za rozhodné a jak tyto skutečnosti hodnotil ve světle právní úpravy. Stěžovatelka naproti tomu neuvedla, kterými dalšími dle jejího soudu rozhodnými skutečnostmi se měl městský soud zabývat. Na základě takto obecné námitky zdejší soud neshledal v rozhodnutí městského soudu pochybení a námitku tak považuje za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Usnesením městského soudu ze dne 15. 8. 2011, č. j. 5 Ca 220/2008 - 132, byl stěžovatelce pro řízení o této kasační stížnosti ustanoven zástupce Mgr. Eduard Beneš, advokát se sídlem Praha 9, Na Rozcestí 6. Dle § 35 odst. 8 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát. Výše odměny zástupci byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Nejvyšší správní soud přiznal zástupci za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (tj. za písemné podání soudu nebo jinému orgánu týkající se věci samé) odměnu ve výši 2100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč v souvislosti s tímto úkonem (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 2400 Kč. Zástupce stěžovatelky prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna mu byla dle § 35 odst. 8 s. ř. s. zvýšena o částku odpovídající dani ve výši 480 Kč na částku 2880 Kč. Zástupce stěžovatelky požadoval odměnu i za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního

tarifu, tj. první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem. Odměna za tento úkon právní služby by zástupci náležela tehdy, když by se citovaným ustanovením předpokládaná porada uskutečnila, což zástupce ani nijak netvrdil, naopak v přípise doručeném městskému soudu dne 29. 8. 2011 uvedl, že do tohoto dne nevešel v kontakt se svým klientem. Zdejší soud proto odměnu za tento úkon právní služby nepřiznal. K uvedenému srov. např. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 6. 11. 2008, č. j. 2 Azs 56/2008 - 69, ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Azs 7/2011 - 79, ze dne 9. 9. 2011, č. j. 4 Azs 26/2011 - 88, či usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2011, sp. zn. I. ÚS 1879/10.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu